

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Isandaan at Tatlumpu't Walo

Pagbubunyag ng Daniel 11: Isang Propetikong Paglalakbay sa Kasaysayan

Jeff Pippenger

2024-03-15

Ang talatang apatnapu ng ikalabing-isang kabanata ng aklat ni Daniel ay isa sa mga pinakamalalim na talata ng Salita ng Diyos. Ang mga kasaysayang propetikong kinakatawan dito ang siyang pook kung saan pinagsasama-sama ang mga gulong sa loob ng mga gulong ng pangitain ni Ezekiel. Sa panahon ng wakas ng kilusang Milerita noong 1798, at gayon din sa panahon ng wakas ng kilusan ng ikatlong anghel noong 1989, inilalarawan dito ang panloob at panlabas na mga kasaysayan ng bayan ng Diyos sa mga huling araw. Nakapaloob sa talata ang pahayag ng nalalapit na paghuhukom na dumating kasama ng unang anghel noong 1798, hanggang sa batas sa Linggo ng talatang apatnapu't isa. Kaya't kinakatawan ng talata ang paghuhukom na pagsisiyasat sa Iglesia ng Diyos, na nagsisimula sa mga patay, nagpapatuloy hanggang sa pagpapatatak sa isang daan at apatnapu't apat na libo, at sa pagsusuka ng Diyos sa Laodiceang Adbentismo mula sa Kanyang bibig.

Ang kasaysayan mula nang matanggap ng papado ang kanyang nakamamatay na sugat noong 1798, hanggang sa paghilom ng nakamamatay na sugat na iyon sa talatang apatnapu't isa, ay kinakatawan sa kasaysayang inilalarawan ng talata. Mula talatang apatnapu't isa at kasunod, ang paglalahad ay nakapaloob sa konteksto ng patindi nang patinding mga hatol na isinasakatuparan ng Diyos, na nagsisimula sa talatang iyon. Sa ganitong diwang propetiko, ang talatang apatnapu ang katapusan ng kabanata labing-isa ni Daniel, at ang mga talatang isa at dalawa ng kabanatang iyon ang pasimula. Inilalahad ng kabanata labing-isa ang paghihimagsik ng antikristo, at kumakatawan naman ang kabanata sampu sa pasimula ng pangitain sa Ilog Hiddekel, at ang kabanata labindalawa sa wakas. Kinakatawan ng mga kabanata sampu at labindalawa ang una at ang huli, at ang kabanata labing-isa ang paghihimagsik sa gitna.

Magkatulad ang ika-sampung kabanata at ang ika-labindalawang kabanata, sapagkat, hindi tulad ng ika-labing-isang kabanata, inilalarawan ng mga ito ang karanasan ni Daniel kaugnay ng pangitain, at ang ika-labing-isang kabanata ang mismong pangitain. Ang ika-sampung kabanata ay ang unang titik ng alpabetong Hebreo, ang ika-labing-isang kabanata ay ang ikalabintatlong mapaghimagsik na titik ng alpabetong Hebreo, at ang ika-labindalawang kabanata ay ang huling titik ng alpabeto. Ang pangitain sa Ilog Hiddekel ay ang "Katotohanan".

Sa kabanata labing-isa, inilalarawan ng simula ang wakas, sapagkat si Cristo ay hindi kailanman nagbabago. Ang pangwakas na kasaysayang kinakatawan sa talatang apatnapu ay ang panahon ng pagsubok para sa larawan ng hayop. Ang panahong iyon ng pagsubok ay nagtatapos sa tatak ng hayop, na kinakatawan sa talatang apatnapu't isa. Samakatuwid, ang mga talatang isa at dalawa ay dapat tumukoy sa panahon ng pagtatatakan ng isang daan at apatnapu't apat na libo, sapagkat ang

panahong iyon ay siya ring panahon ng pagbuo ng larawan ng hayop.

Ipinakita sa akin nang malinaw ng Panginoon na ang larawan ng hayop ay mabubuo bago magsara ang panahon ng probasyon; sapagkat ito ang magiging dakilang pagsubok para sa bayan ng Diyos, na sa pamamagitan nito ay pagpapasiyahan ang kanilang walang hanggang kapalaran. . .

"Ito ang pagsubok na dapat pagdaanan ng bayan ng Diyos bago sila matatakan." Manuscript Releases, tomo 15, 15.

Laging may dalawang palatandaan na nagpapakilala ng isang panahon ng wakas. Sa kilusang reporma ni Moises, ito ay ang kapanganakan ni Aaron na sinundan, makalipas ang tatlong taon, ng kapanganakan ni Moises. Sa kilusang reporma upang lumabas mula sa Babilonya at muling itayo ang templo, ito ay si haring Dario, na sinundan ni haring Ciro. Sa kilusang reporma ni Cristo, ito ay ang kapanganakan ni Juan Bautista, na sinundan pagkalipas ng anim na buwan ng kapanganakan ni Cristo. Sa kilusang reporma ng mga Millerita, ito ay ang pagkamatay ng kapapahan noong 1798, na sinundan ng pagkamatay ng Papa noong 1799. Sa kilusang reporma ng ikatlong anghel, ito ay sina Pangulong Reagan at ang unang Pangulong Bush, na kapwa kumakatawan sa 1989. Sa Daniel kabanata sampu, talata isa, matatagpuan ang pagtukoy kay haring Ciro.

Sa ikatlong taon ni Cyrus na hari ng Persia, may isang bagay na nahayag kay Daniel, na ang pangalang itinawag sa kaniya ay Belteshazzar; at ang bagay ay totoo, ngunit ang takdang panahon ay mahaba: at naunawaan niya ang bagay, at nagkaroon siya ng pagkaunawa sa pangitain. Daniel 10:1.

Sa mga sumusunod na talata ng ikasampung kabanata, nasasaksihan natin ang karanasan ni Daniel na inilalarawan nang pauna, bago ihatid ni Gabriel ang pangitain hinggil sa kasaysayang propetiko sa ikalabing-isang kabanata. Si Ciro ang nagbibigay-tanda ng panahon ng wakas, sapagkat dati si Ciro, na pamangkin ni Dario, ay heneral ni Dario na siyang pumatay kay Belsasar, at sa gayo'y nagbigay-tanda ng katapusan ng pitumpung taon ng pagkabihag, na siyang naging tipo ng isang libo dalawang daan at animnapung taong pagkabihag ng Israel na espirituwal sa Babilonyang espirituwal mula 538 hanggang 1798.

"Ang iglesya ng Diyos sa lupa ay tunay ngang nasa pagkabihag sa mahabang panahong ito ng walang humpay na pag-uusig, kung paanong ang mga anak ni Israel ay napanatiling bihag sa Babilonia sa panahon ng pagkatapon." Prophets and Kings, 714.

Ang katapusan ng isang libo dalawang daan at animnapung taon noong 1798 ay nagsilbing palatandaan ng "panahon ng wakas," kaya ang katapusan ng pitumpung taon ay nagsilbing palatandaan ng "panahon ng wakas" para sa kasaysayang iyon. Kapwa si Dario at si Ciro ay kinakatawan sa pagkamatay ni Belsasar at sa pagwawakas ng kaharian ng Babilonya, sapagkat bilang heneral ni Dario na nagsakatuparan ng gawain, si Ciro ay kumakatawan kay Dario. Nang nanumpa si George Bush ang una noong Enero 20, 1989, si Reagan ang nanungkulan bilang pangulo sa unang labinsiyam na araw ng 1989.

Ang pangitain sa Hiddekel ay nagsimula sa panahon ng wakas, sa ikatlong taon ni Ciro. Nang sinimulang ilahad ni Gabriel kay Daniel ang kasaysayang propetiko ng ika-labing-isang kabanata, una niyang tinukoy ang unang taon ni Dario, upang malinaw na itatag na ang pangitain ng kasaysayang propetiko na kaniyang ihaharap kay Daniel ay nagsisimula sa huling panahon ng wakas, noong 1989, sapagkat ang lahat ng mga propeta ay higit na nagsasalita tungkol sa mga huling araw kaysa sa mga araw na kanilang kinapamuhayan.

Ngunit ipakikita ko sa iyo ang nakatala sa Kasulatan ng Katotohanan; at walang sinumang kakampi sa akin sa mga bagay na ito kundi si Miguel na inyong prinsipal. Ako rin, noong unang taon ni Dario na taga-Media, ako mismo ang tumayo upang patibayin at palakasin siya. Daniel 10:21, 11:1.

Sa unang taon ni Dario, na kumakatawan sa panahon ng wakas noong 1989, “tumindig” si Gabriel, at sa gayo’y tinutukoy na sa “panahon ng wakas” ay dumarating ang isang anghel. Noong 1798 dumating ang unang anghel, at noong 1989 ay dumating ang ikatlong anghel. Nagsimula lamang ang pagtatatak ng ikatlong anghel nang ang mensahe ng ikatlong anghel ay binigyan ng kapangyarihan noong 2001, ngunit ang kilusan ng ikatlong anghel na dumating noong 1989 ay kinakatawan ni Gabriel na tumindig sa panahon ng wakas. Ipakikita ni Gabriel kay Daniel ang “yaong nakatalâ sa Kasulatan ng Katotohanan,” at ang pangitain ng Hiddekel ay may taglay na tatak ng “Katotohanan,” na malapit nang iharap ni Gabriel.

Sa ika-labing-apat na talata ng ikasampung kabanata, ipinaalam na ni Gabriel kay Daniel na ang tinutukoy niya sa pangitain sa Hiddekel ay “ang mangyayari sa bayan ng Diyos sa mga huling araw.”

Ngayon ay naparito ako upang ipaunawa sa iyo ang sasapit sa iyong bayan sa mga huling araw; sapagka’t ang pangitain ay ukol pa sa maraming araw. Daniel 10:14.

Ang ikalawang talata ng kabanata labing-isa ng Daniel ay kumakatawan sa kaalamang naalisan ng tatak sa panahon ng wakas noong 1989, at siyang tumutukoy kung ano ang 'sasapit' sa bayan ng Diyos 'sa mga huling araw'.

At gayo’y ipakikilala ko sa iyo ang katotohanan. Narito, may tatayo pang tatlong hari sa Persia; at ang ikaapat ay magiging higit na mayaman kaysa sa kanilang lahat: at sa kaniyang kapangyarihan sa pamamagitan ng kaniyang kayamanan ay pupukawin niya ang lahat laban sa kaharian ng Gresya. Daniel 11:2.

Si Cyrus ay paunang larawan ng ikalawang hari mula noong 1989. Siya ang hari ng Imperyong Medo-Persiano, na kumakatawan sa kaharian ng propesiya ng Bibliya sa mga huling araw na binubuo ng dalawang sungay, na kinakatawan ng mga Medo at mga Persiano. Pagkaraan ng ikalawang hari ng kaharian ng hayop na may dalawang sungay na mula sa lupa, sa panahon ng wakas noong 1989, magkakaroon pa ng tatlong hari (Clinton, Bush na huli, Obama), at pagkatapos ay magkakaroon ng isang hari na higit na mayaman kaysa sa kanilang lahat. Ang tatlong haring sumunod kay Bush na una ay yumaman pagkaraan ng kanilang mga pagkapangulo, at tanging dahil lamang sila’y naging pangulo. Si Trump, ang ikaapat na lubhang higit na mayaman, at ang pinakamayamang pangulo kailanman, ay hindi kumita ng kanyang salapi dahil siya’y naging

pangulo, kundi pangunahin sa pamamagitan ng kanyang gawaing pamumuhunan sa real estate, matagal bago siya tumakbo sa pagkapangulo.

Kung ihahambing, ang pinakamayamang pangulo sa kasaysayan ng Amerika noong una ay ang unang pangulo ng Estados Unidos. Bago si Donald Trump, si George Washington ang pinakamayamang pangulo sa kasaysayan ng Amerika, at tulad ni Donald Trump, kinita niya ang kanyang salapi sa pamamagitan ng pamumuhunan sa real estate. Kapwa sina Washington at Trump ay dumating sa pagkapangulo mula sa hindi tradisyonal na pinanggalingang politikal. Si Washington ay pangunahing isang pinunong militar bago maging pangulo, at si Trump naman ay isang negosyante at personalidad sa telebisyon na, gaya ni Washington, ay walang anumang naunang karanasang politikal.

Kapwa kilala ang dalawang pangulo sa kanilang matitibay na personalidad at mga estilo ng pamumuno, bagaman ipinamalas nila ang mga katangiang ito sa lubhang magkaibang paraan. Si Washington ay kilala sa kaniyang estoikong, mahinahon, at may tiwala sa sarili na pamumuno, at sa kaniyang nagbubuklod na presensiya, noong Digmaang Rebolusyonaryo at sa mga unang taon ng Republika; samantalang si Trump ay kilala sa kaniyang asersibong pamamaraan ng pamumuno at pamamahala. Kapwa sina Washington at Trump ay mga pigurang kasangkot sa makabuluhang mga kontrobersiya, bagaman dahil sa napakaibang mga dahilan. Si Washington, bagaman lubhang iginagalang, ay humarap sa mga puna sa kaniyang panahon dahil sa sari-saring usapin, kabilang ang kaniyang mga pananaw hinggil sa pagkaalipin. Ang pagkapangulo ni Trump ay kinatangian ng maraming kontrobersiya, kabilang ang kaniyang paggamit ng “mean tweets” sa midyang panlipunan, ang kaniyang mga pasiyang pampatakaran na “America-first,” at ang kaniyang sariling kamalayan sa sarili.

Ang pinakamayaman at ikaanim na pangulo ay nakatalagang pukawin ang globalistang mga kapangyarihan ng dragon. Kapag inilapat natin ang kasaysayan ng talata dalawa ng kabanata labing-isa sa kasaysayan ng mga taong 1776, 1789, at 1798, natatagpuan natin ang karagdagang kabatiran na tumutukoy sa huling pangulo ng halimaw na mula sa lupa, sapagkat inilalarawan ni Jesus ang wakas sa pamamagitan ng pasimula. Ang unang dalawang panahon na kinakatawan ng 1776 at 1789 ay nagbibigay ng dalawang saksi na ang huling pangulo ay siyang ikawalong pangulo, na kabilang sa pito. Si Trump ang ikaanim na pangulo pagkaraan ni Reagan, at bilang ikawalong pangulo, siya ay magiging "kabilang sa pito". Ang huli at ikawalong pangulo ay mamamahala kapag binuo ng Estados Unidos ang larawan "para sa at ng" halimaw.

Ang pangulong namumuno nang buuin ng Estados Unidos ang larawan ng hayop ay dapat na ang ikawalo, na mula sa pito, gaya ng pinatotohanan nina Peyton Randolph at John Hancock. Ang Papado ang ikawalong ulo na mula sa pito, at tumanggap ito ng propetikong nakamamatay na sugat. Upang maging larawan ng Papado, ang ikawalong pangulo na mula sa pito ay kailangang taglayin din ang isang pagkakakilanlang propetiko ng pagiging "nasugatan" o "napatay".

Ang kapapahan ay tumanggap ng sugat na ikamamatay mula sa isang kapangyarihan ng dragon (Pransiya), isang kapangyarihan ng dragon na matagal nang kinalalabanan ng kapapahan mula pa noong panahong tinukoy ni Pablo na ang hiwaga ng kasamaan (ang tao ng kasalanan) ay

gumagawa na noon. Ang dragon ng paganismo ang pumipigil sa kapapahan na maluklok sa trono, na naganap noong 538.

Mula sa pasimula ng kapapahan hanggang sa huli nitong pagbagsak, ito ay nakikipagtunggali laban sa mga kapangyarihan ng dragon. Upang maging larawan ng kapapahan, kinakailangan na ang larawan ay makikipagtunggali sa isang kapangyarihan ng dragon. Sa Apocalipsis labing-pito, ang kapapahan, na siyang ikawalong ulo at kabilang sa pitong ulo, sa wakas ay sinusunog sa apoy, at ang kaniyang laman ay kinakain ng sampung hari. Sa dalawang pagkamatay na ito (1798 at sa mga huling araw), ang hayop ng kapapahan ay pinapatay ng isang kapangyarihan ng dragon. Upang makabuo ang Estados Unidos ng isang larawan ng hayop, kinakailangan ding ang ikawalong pangulo nito ay mapatay ng isang kapangyarihan ng dragon na kaniyang kinadigmaan, at ang ikaanim na hari pagkatapos ng panahon ng wakas noong 1989 ay ang haring siyang pumukaw sa lahat ng mga kapangyarihan ng dragon.

Si Ronald Reagan ay isang apostatang Protestante, ngunit si George Bush, ang nakatatanda, ay isang klasikong globalista. Isa sa kaniyang bantog na pahayag ay yaong nagsinungaling siya sa pagsasabing, noong Agosto 18, 1988: "At ako ang hindi magtataas ng buwis. Ang aking katunggali ngayon ay nagsasabing itataas niya ang mga iyon bilang huling takbuhan, o ikatlong takbuhan. Ngunit kapag ganiyan magsalita ang isang pulitiko, alam ninyong iyan ang isang resort na tiyak niyang tutuluyan. Ang aking katunggali ay hindi isinasantabi ang posibilidad na magtaas ng buwis. Ngunit ako, isinasantabi ko iyon. At pipilitin ako ng Kongreso na magtaas ng buwis at sasabihin kong hindi. At pipilit sila, at sasabihin kong hindi, at muli silang pipilit, at ang masasabi ko lamang sa kanila ay: basahin ninyo ang aking mga labi: walang bagong buwis."

Bukod sa hayagang kasinungalingang iyon, na isang katangian ng isang kinatawan ng kapangyarihan ng dragon, ang pinakatanyag niyang sipi ay nagmula sa isang magkasanib na sesyon ng Kongreso noong Setyembre 11, 1990, kung saan sinabi niya, "Ngayon, maaari na nating makita ang isang bagong daigdig na lumilitaw sa ating paningin. Isang daigdig kung saan may lubhang tunay na posibilidad ng isang bagong kaayusang pandaigdig. Sa mga salita ni Winston Churchill, isang 'world order' kung saan 'ang mga prinsipyo ng katarungan at makatarungang pakikitungo ... ay pinangangalagaan ang mahihina laban sa malalakas ...' Isang daigdig kung saan ang Nagkakaisang mga Bansa, na napalaya mula sa pagkakatigilan ng Digmaang Malamig, ay nakahandang tuparin ang makasaysayang pangitain ng mga tagapagtatag nito." Si Bush na nakatatanda ay isang globalista, bagaman kinilala niya ang sarili bilang isang Republikano.

Si Bill Clinton ang unang pangulo na nagsagawa ng kanyang seremonya ng panunumpa sa Lincoln Memorial, na ang ibig sabihin ay tinalikuran niya si Lincoln at humarap sa obelisko ng Monumento ni Washington, isang obelisko na sa loob ay puno ng mga sagisag ng Masoneriya. Ang parehong obelisko at ang mga sagisag ng Masoneriya na pinili niyang harapin habang huwad siyang nanumpa ng katapatan sa Saligang-Batas ay kumakatawan, hindi lamang sa katotohanang tinalikuran niya ang sagisag laban sa pagkaalipin na kinakatawan ng Lincoln Memorial, kundi ang pinili niyang makasaysayang pagpoposisyon ay umaayon sa kanyang talumpati ng pagtanggap, kung saan pinuri niya ang isang propesor na naging guro niya sa Pamantasang Heswita na kanyang dinaluhan.

Ang propesor na iyon, si Carroll Quigley, ang sumulat ng aklat na *Tragedy and Hope: A History of the World in Our Time*, na inilathala noong 1966, at malawakan at tumpak ang pagkakaunawa rito bilang “Biblia ng mga kaisipang globalista”. Kung paanong ang Koran ay sa Islam, at kung paanong ang *Morals and Dogma of the Ancient and Accepted Scottish Rite of Freemasonry*, na isinulat ni Albert Pike at inilathala noong 1871, ay itinuturing na pinaka-komprehensibong paglalahad ng esoterikong katuruan ng Masoneriya; o kung paanong ang *The Book of Mormon* ay sa mga Banal sa mga Huling Araw, gayon din ang aklat ni Quigley ay ang Biblia ng pilosopiyang globalista. Karamihan ay sana’y nakabatid kung pinuri ni Clinton si Mohammed ng Koran, o kung pinuri niya si Joseph Smith ng *The Book of Mormon*, at may ilan sana ang nakabatid kung sino si Albert Pike, ngunit kakaunti ang nakabatid na ang pagpuri ni Clinton kay Quigley ay kaayon ng sarili niyang globalistang adyenda, at ng kanyang pagtatakwil sa mga prinsipyong kinakatawan ni Abraham Lincoln.

Sa talumpati, sinabi ni Clinton: "Noong aking kabataan, narinig ko ang panawagan ni John Kennedy sa pagkamamamayan. At pagkatapos, bilang isang mag-aaral sa Georgetown, narinig kong nilinaw ang panawagang iyon ng isang propesor na nagngangalang Carroll Quigley, na nagsabi sa amin na ang Amerika ang pinakadakilang bansa sa kasaysayan sapagkat ang ating mga mamamayan ay laging naniwala sa dalawang bagay: na ang bukas ay maaaring maging mas mabuti kaysa sa ngayon at na bawat isa sa atin ay may pansariling pananagutang moral upang gawin itong gayon." Ang kaisipan ni Carroll Quigley hinggil sa kung paano 'gawing dakila muli ang Amerika' ay ang pagsuko ng Estados Unidos ng pambansang soberanya nito sa United Nations. Si Clinton ay isang Demokrata, globalista, kinatawan ng dragon.

“Tulad ng ama, gayon din ang anak.” Si George Bush, ang huli, ay isang globalista, at gayundin ang kanyang ama, isang globalista na nagpapakilalang Republikano. Ang mansanas ay hindi nahuhulog nang malayo sa puno. Itinanong ng Bibliya ang tanong na retorikal, “Makalalakad bang magkasama ang dalawa, liban na kung sila’y magkasundo?” Sapat nang subaybayan ang maraming hakbanging isinakatuparan ni Bush na huli, kasama sina Bill at Hillary Clinton, upang makita kung kanino sumang-ayon si Bush na huli.

Nagbigay si Barack Hussein Obama ng pahayag hinggil sa pundamental na pagbabagong-anyo ng Estados Unidos sa isang pagtitipong pangkampanya ilang sandali bago siya mahalal bilang Pangulo. Noong Oktubre 30, 2008, sa Columbia, Missouri, sinabi ni Obama: "Limang araw na lamang bago natin pundamental na baguhin ang Estados Unidos ng Amerika." Ang pahayag na ito ay bahagi ng mas malawak na mensahe ni Obama na "pag-asa at pagbabago," na siyang sentral na tema ng kanyang kampanyang pampanguluhan noong 2008, na binibigyang-diin ang kanyang paninindigan sa mahahalagang reporma sa patakaran at sa ibang direksiyong tatahakin ng bansa. Ang direksiyong itinakda niya para sa bansa ay tungo sa mga patakarang dragon na kinabibilangan ng globalismo; paglaban sa mga puti; pagtaguyod sa aborsiyon; pagsalungat sa mga panggatong na karbon; pagiging laban sa Amerika at maka-globalismo; Diversity, Equity, Inclusion; ang huwad na kasaysayan ng Critical Race Theory; at iba pa. Si Obama ay hindi basta isang organisador ng pamayanan; siya ay, noon at hanggang ngayon, isang kinatawan ng maka-globalismong adyenda ng kapangyarihan ng dragon.

Si Trump, gayunman, hindi tulad ng isang karaniwang makabagong pulitiko, ay tumupad ng mas maraming pangako kaysa sa pinagsama-samang tinupad ng pitong iba pang pangulo sa panahong nagsimula noong 1989. Lubos siyang nakatuon na gawing dakila muli ang Amerika, at sa gayong pagtatangka, niyanig niya ang umiiral na mga kapangyarihang globalista, hindi lamang sa Estados Unidos, kundi sa buong daigdig.

Si Joe Biden ay walang anumang katibayan na siya ay iba pa kundi isa pang globalista.

Ang halimaw ng Katolisismo ay nakipagdigma nang matagal sa mga kapangyarihan ng dragon, at ang pangulong nanunungkulan kapag ang Estados Unidos ay bumuo ng isang wangis ng kapapahan ay, sa kahingian ng propesiya, mapapasabak sa pakikibaka laban sa mga kapangyarihan ng dragon. Wala sa mga nabubuhay pang mga pangulo, maliban kay Donald Trump, ang makikipagdigma laban sa mga kapangyarihan ng dragon, sapagkat ang mga Demokratiko ay hayagang mga globalista (mga dragon), at si George Bush na huli ay, gaya ng kaniyang ama, isang nag-aangking Republikano na sa katunayan ay isang globalistang dragon; sapagkat laging inilalarawan ni Jesus ang huli sa pamamagitan ng una.

Ipagpapatuloy natin ang pag-aaral na ito sa susunod na artikulo.

Naghihintay sa bayan ng Diyos ang isang dakilang krisis. Isang krisis ang naghihintay sa sanlibutan. Ang pinakamatimbang na pakikibaka sa tanang kapanahunan ay nasa ating harapan na. Ang mga pangyayaring sa mahigit apatnapung taon, ayon sa awtoridad ng salitang propetiko, ay ipinahayag nating nalalapit na, ay ngayo'y nagaganap sa harap ng ating mga mata. Isinusulong na sa mga mambabatas ng bansa ang usapin ng pag-amyenda sa Saligang Batas na maglilimita sa kalayaan ng budhi. Ang usapin ng pagpapatupad ng pagpangingilin ng Linggo ay naging isang usapin ng pambansang interes at kahalagahan. Batid nating lubos kung ano ang magiging bunga ng kilusang ito. Ngunit handa na ba tayo sa usaping ito? Naisakatuparan ba natin nang tapat ang tungkuling ipinagkatiwala sa atin ng Diyos na bigyan ang mga tao ng babala hinggil sa panganib na nasa kanilang harapan?

Marami, maging sa mga kasangkot sa kilusang ito para sa pagpapatupad ng pagsunod sa Linggo, ang nabubulagan sa mga kahihinatnang idudulot ng hakbang na ito. Hindi nila nakikita na sila'y tuwirang sumasalakay sa kalayaan sa relihiyon. Marami ang kailanma'y hindi nakaunawa sa mga pag-angkin ng Sabat sa Bibliya at sa huwad na saligang kinasasandigan ng institusyong Linggo. Anumang kilusang pumapabor sa batas na panrelihiyon ay sa katotohanan isang hakbang ng pagbibigay-daan sa Papado, na sa napakaraming kapanahunan ay tuluy-tuloy na nakipagdigma laban sa kalayaan ng budhi. Ang pagsunod sa Linggo ay ipinagkakautang ang pag-iral nito bilang isang tinatawag na institusyong Kristiyano sa "hiwaga ng kasamaan;" at ang pagpapatupad nito ay magiging isang di-tuwirang pagkilala sa mga simulain na siyang mismong batong-panulok ng Romanismo. Kapag ang ating bansa ay tumalikod nang gayon sa mga simulain ng pamahalaan nito na magpatibay ng isang batas sa Linggo, ang Protestantismo, sa gawang ito, ay makikipagsanib-kamay sa papismo; ito'y walang iba kundi pagbibigay-buhay sa paniniil na matagal nang masidhing nag-aabang ng pagkakataong muling bumangon sa aktibong despotismo.

Ang kilusang National Reform, na gumagamit ng kapangyarihan ng panrelihiyosong lehislasyon, ay, kapag ganap na nabuo, magpapamalas ng gayunding kawalan ng pagpaparaya at pang-aapi na namayani sa mga nagdaang kapanahunan. Noon, ang mga konsehong pantao ay inangkin ang mga prerogatibo ng Deidad, at sa ilalim ng kanilang despotikong kapangyarihan ay niyurakan ang kalayaan ng budhi; at ang pagkabilanggo, pagkatapon, at kamatayan ay sumunod sa mga sumalungat sa kanilang mga dikta. Kung ang kapapahan, o ang mga simulain nito, ay muling iluluklok sa kapangyarihan sa pamamagitan ng batas, muling sisiklab ang mga apoy ng pag-uusig laban sa mga hindi magsasakripisyo ng budhi at ng katotohanan alang-alang sa mga kamaliang pinapaboran ng nakararami. Ang kasamaan na ito ay nasa bingit na ng pagsasakatuparan.

"Kapag ipinagkaloob sa atin ng Diyos ang liwanag na nagpapakita ng mga panganib na nasa ating harapan, paano tayo makatatayo nang malinis sa Kanyang paningin kung ipagwawalang-bahala natin ang paggawa ng lahat ng pagsisikap na nasa ating kapangyarihan upang iharap ito sa bayan? Masisiyahan ba tayong iwanan sila upang harapin ang napakahalagang usaping ito nang walang babala?" Testimonies, tomo 5, 711, 712.